



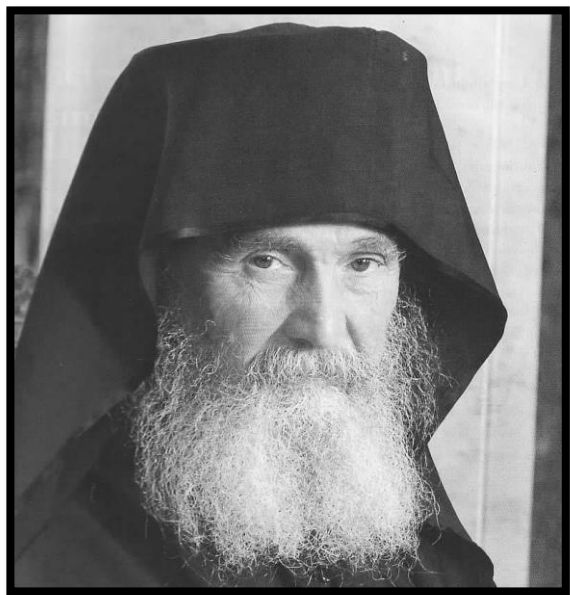
BULETINUL PAROHIEI

SFÂNTUL ILIE

HANUL COLȚEI

*„Avem un Dumnezeu atât de bogat, cu un atât de mare Har,
iar noi trăim atât de sărăcăcios... Ne întristăm din te miri ce. E mare păcat!
Ar trebui să fim neîncetat bucuroși. Ar trebui ca viața noastră să fie neîncetat, zi de zi,
o uimire. Nu există zi în care Dumnezeu să nu ne dea o nouă simțire a vieții veșnice!”
(Părintele Sofronie, Știu un om în Hristos, p.401)*

◆ Nr. 83 / 17 august 2014 ◆



**PĂRINTELE
EFREM FILOTHEITUL**

«GĂTITU-M-AM ȘI NU M-AM
TULBURAT» PSALMUL 118, 60

Trebuie să ne îngrijim de sufletul nostru, de singurul lucru care trebuie. Să ne îngrijim neconținut cum să ne curățim inima, cum să ne curățim mintea, trupul, cum să scăpăm conștiința noastră de legăturile nevăzute ale păcatului. Și atunci, cu harul lui Dumnezeu, vom dobândi acel singur lucru care trebuie și, prin moarte, vom trece la Cer.

Pe omul care va primi asupra sa această grijă sfântă a mântuirii sufletului, a împrietenirii cu Dumnezeu, nu-l vei vedea distrându-se pe la diferite întâlniri sau îngrijindu-se de multe lucruri.

Nu. Îl vei vedea atent la toate ale sale, înțelept, serios, gânditor, măsurându-și fiecă păcat pe care ar fi în primejdie să-l săvârșească.

Noi, însă – iar cel dintâi sunt eu -, suntem vădiți de faptele noastre cât anume avem în vedere acel singur lucru care trebuie, cât credem în Dumnezeu, cât credem în veșnicia sufletului și a Împărăției lui Dumnezeu.

Trebuie să cugetăm la acestea foarte serios și să ne gândim: *“Sunt suflet nemuritor, am conștiință, am Dumnezeu; merg la judecată, urmează – în câteva clipe - o hotărâre veșnică. Ce vrea Dumnezeu de la mine? Să mă îndrept, să mă pocăiesc, să curm păcatul, să mă spovedesc, să-mi plâng păcatele, să-mi trasez un drum nou, drept, luminos, bun, să nu privesc nici la stânga, nici la dreapta, ci direct spre Cer. Și, dacă va veni moartea, nu mă va tulbura”*.

Scriptura spune:

Gătitu-m-am și nu m-am tulburat.

Când cineva este pregătit, nu se tulbură. Cine se tulbură? Cel care este nepregătit.

Nu știu dacă ați văzut vreun om pe moarte: cum strigă, cum îi vede pe îngeri, pe demoni, pe Arhanghelul Mihail cu sabia; cum își rotește

privirea, cum bea „paharul amărăciunii”! Toate la care se face referință în slujba înmormântării, dar și în învățăturile Părinților, sunt mai mult decât adevărate. Pentru fiecare om, și în special pentru fiecare creștin va urma acest lucru. Noi am văzut multe, am văzut multe morți și semnăm, adeverim cu sângele inimii noastre că este adevărat.

Așadar, să ne îngrijim mai înainte de a sosi acest ceas, înainte de a veni moartea, înainte de a-i vedea pe demoni înconjurând patul, vrând să ne răpească sufletul și să ne ducă în iad. Atunci îngerii cei buni, frații noștri mai mari, aceste făpturi sfinte, se îngrijesc și se străduiesc să ne scape sufletul din mâinile dracilor. Atât de mare este iubirea acestor frați ai noștri sfinți și a îngerului păzitor al sufletului nostru!

Pentru aceasta și trebuie să-l rugăm pe îngerul păzitor al sufletului nostru să ne ajute și să ne ocrotească. Când noi ne rugăm, și el se roagă împreună cu noi. Când noi păcătuim, el stă și plânge. O să vă povestesc acum o foarte frumoasă istorisire de la Sfinții Părinți:

Un ascet sfânt se pogora să meargă în cetate, să vadă pe episcop pentru o oarecare problemă a schitului. Acolo a văzut un tânăr, lângă o casă,

plângând și tânguindu-se. Prin darul său străvăzător a înțeles, deschizându-i-se ochii sufletului, că cel care plânge nu este un om, ci un înger al lui Dumnezeu. S-a apropiat de el și i-a zis:

- Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi cine ești?

Și îngerul a răspuns:

- Eu nu sunt om, robule al lui Dumnezeu; sunt îngerul păzitor al unui suflet care se află în această casă și acum desfrânează, iar eu stau afară, căci nu pot intra în această necurăție și mizerie. De aceea stau afară și plâng, rugându-L pe Dumnezeu să-l lumineze, să se pocăiască și să nu mai continue păcatul. Îngerul plângea pentru că omul își vânduse sufletul nemuritor diavolului, pentru un blid de linte, precum zice Scriptura.

Trebuie ca noi toți – iar eu, cel dintâi – să ne gândim serios la acestea și să nu fim păcăliți de diavol și de păcat. Trebuie să ne îngrijim de sufletul nostru nemuritor, să ne îndreptăm, să fim atenți, căci știm foarte bine că diavolii, care ne provoacă și ne împing la păcat, în același timp urmăresc căderile noastre și le însemnează cu toate amănuntele legate de timp, de persoană și de lucru. Nu este închipuire, nu este minciună, nu este o joacă faptul că vom avea de înfruntat înfricoșătoarea moarte!

Nu știm ce va aduce ziua de mâine. S-ar putea să ne aflăm la judecata lui Dumnezeu, și atunci ne vom lovi degeaba capul, căci nu mai există iertare și îndreptare. Acum însă avem ca binecuvântare a lui Dumnezeu faptul că trăim, că n-am plecat din această viață și avem „dreptul” de a ne pocăi, de a îndrepta cazierul, de a ne lumina viața. Să mulțumim lui Dumnezeu că respirăm, iar fiecare respirație poate fi un cuvânt de pocăință. Acum, astăzi, când respirăm, când avem timp, când umblăm, când n-a venit încă moartea, să ne îndreptăm. Mai întâi eu să mă îndrept, iar apoi să urmați și voi. Și toți împreună, îndreptându-se fiecare pe sine, să dobândim viața cea veșnică.

Nu avem nimic în stăpânirea noastră: nici pe noi înșine nu suntem stăpâni, nici peste soția noastră, nici peste copiii noștri, nici peste avuție, nici peste sănătate, nimic. Toate sunt nesigure, toate atârnă de un fir, căci putem să le pierdem pe toate și apoi – moartea. Știi unde o să mergi? Nu! Cunoști drumul? Nu! Cine te va conduce acolo unde vei merge? De vreme ce singur Dumnezeu te va călăuzi, caută „să te pui bine” cu El, căci altfel altcineva te va conduce în cele înfricoșătoare ale iadului, acolo unde nu se mai poate îndrepta nimic.

Câți nu mergeau pe drum și, de la un accident, au rămas pe loc? În câteva clipe, așa cum se află cântând, l-a lovit altul cu mașina și a rămas pe loc. A plecat la judecata lui Dumnezeu cu cântecul în gură. Acesta este omul! Inima lui funcționează ca un ceas: s-a stricat arcul ceasului, acesta încetează să funcționeze. Au conținut bătăile inimii omului, s-a sfârșit totul. Pentru aceasta a spus Scriptura:

Tot omul se vădește întru minciună (Romani 3, 4).

Nu pentru că spune minciuni, ci pentru că este ca o minciună: acum pare mare și însemnat, și într-o clipă se prăbușește mort.

Pentru toate acestea trebuie să ne îngrijim cum să fim plăcuți lui Dumnezeu. Dumnezeu privește sufletul, nu cele din afară. În timp ce avem nevoie de pocăință, lacrimi, tânguiri, noi cutreierăm ici și colo,

petrecem, dansăm, ne „prelucrăm” pentru a deveni altfel decât ne-a făcut Dumnezeu. Noi însă trebuie să ne înfrumusețăm sufletul cu virtuți, iar nu cele din afară – transformându-ne înfățișarea, schimbându-i frumusețea firească. Cu cât prefacem mai mult exteriorul nostru, cu atâta ne urătim sufletul. Ne-am spovedit vreodată pentru faptul că ne-am îmbrăcat provocator, smintind un suflet nemuritor? Nicidecum! Ne-am pus problema că am smintit un om prin viața noastră neatentă? Ne-am spovedit că am fi putut să facem un bine și nu l-am făcut? Nu! Și acesta este un păcat. Pentru toate ne va cere socoteală Dumnezeu, căci nimic nu rămâne neobservat.

Sursa: www.cuvantul-ortodox.ro

Ne vorbește Starețul Efrem Filotheitul.

Meșteșugul mântuirii, Editura Egumenița



PROGRAMUL LITURGIC

- **Vineri: 22 august / 18:00** – Sfântul Maslu
- **Sâmbătă: 23 august / 18:00** – Vecernia și Litia
- **Duminică: 24 august / 08:00** – Utrenia și Sfânta Liturghie
→ *Duminica a XI-a după Rusalii (Pilda datornicului nemilostiv)*
→ *Sfinții Sfinți Mucenici Eutihie și Cosma Etolul; Sfântul Mucenic Tation*

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro